

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...

Մարտէս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հունիս, 2013թ.

№ 7 (47)

Հոյսւտ տեսնում 2009թ. Ճափսից

Չարից մի՛ հաղթվիր,
հապա բարիով հաղթիր չարին

Հաղթողները

Մարդու լեզվի մասին

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հուլիս, 2013թ., №7 (47)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Չարից մի՛ հաղթվիր, հապա բարիով հաղթիր չարին.....	1
<i>Իգոր Ազանով</i> Հաղթողները.....	3
Մարդու լեզվի մասին.....	7
Թող արևը մայր չմերի բո բարկության վրա.....	8
Ո՛վ է մեղավոր.....	9
Անօրենության խորհուրդը՝ գործողության մեջ.....	10
Երախտագետ արծիվը.....	12
<i>Վկայություն</i> Արթուր Պողոսյանի վկայությունը.....	13
Գանձեր երկնքում.....	14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել խմբագրության համար, որպեսզի թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափուկություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փափագում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

Չարից մի՛ հաղթվիր, հապաա բարիով հաղթիր չարին

«Չարից մի՛ պարտվիր, այլ չարը
բարիով հաղթիր» **Հռոմ. 12.21:**

Ի՞նչ է չարը, ի՞նչ է բարին:

Եթե կրակը չհանգցնեն, այն
ամեն բան կայրի: Միայն մեկ հա-
տիկ լուցկուց կբռնկվի մինչև հա-
զար հեկտար անտառ:

Չարը նման է կրակի կայծի,
որի պատճառով ծովսն ու խավա-
րը պարտություն են ամեն ինչ:

1. Որտեղի՞ց է սկիզբ առել չարը:

Չարը երկնքում հայտն-
վեց այն ժամանակ, երբ
հրեշտակները չպահպա-
նեցին Աստծու պատվի-
րանները: Աստծու կամքին
չհնազանդվելը մեղք է, իսկ
մեղքը չարիք է և խավար:
Աստված չէր կարող թույլ
տալ չարին՝ մնալ երկն-
քում, այդ պատճառով էլ չարիքն ու
մեղքը, սատանայի ու նրա համա-
գործակից հրեշտակների հետ մի-
ասին, վտարվեցին երկնքից:

2. Ինչպե՞ս է չարը մտել այս աշ- խարհի ու մարդկանց մեջ:

Չարը մեղք է: Այդ մեղքը կնք-
ված էր բարու և չարի գիտության

ծառի մեջ: Ադամն ու Եվան, չինա-
զանդվելով Աստծուն, քանդեցին
մեղքի կնիքը: Մեղքը մտավ աշ-
խարհ, իսկ մեղքով էլ՝ մահը: Մեղքի
մեջ ընկնելուց հետո Ադամն ու
Եվան իրենց մերկությունը տեսան:
Նրանք անմահությունից ընկան
մահվան մեջ, դրախտից վտարվե-
ցին, օրհնության փոխարեն անեծք
ժառանգեցին:

3. Ի՞նչ արեց չարը այս աշխար- հում:

Արդյունքում չարը ուժգնացավ
մարդկանց մեջ: Կայենն սպանեց
Աբելին՝ դառնալով սատանայի որ-
դի: Երկիրը ժառանգեց երկրորդ
անեծքը, իսկ Կայենը հալածվեց

Թուրքա, 2013թ., № 7 (47)

Աստծու կողմից: Երկիրը երկու կարգի մարդկանցով լցվեց՝ Աստծու որդիներով՝ Մեթից սերող և մարդկանց որդիներով՝ Կայենից սերող: Երբ նրանք միախառնվեցին, երկիրը պղծվեց: Աստված ջրհեղեղով կործանեց առաջին աշխարհը:

4. Ի՞նչ է բարին: Ինչպե՞ս բարին և հաղթել չարին:

Մեղքի վրա իշխանությունը կյանք է տալիս, որն էլ բարի է և լույս: Այդ կյանքը Քրիստոսը բերեց: Նա Իր վրա վերցրեց այս աշխարհի ամբողջ մեղքը և Գողգոթայում Իր մարմնի մեջ մեղքը խաչին գամեց: Քրիստոսը կնքեց չարը և քանդեց բարու կնիքը: Առաջին Ադամը, Աստծուն չհնազանդվելու պատճառով, մահ բերեց մարդկանց համար, իսկ երկրորդ Ադամը՝ Քրիստոսը, Իր հնազանդությամբ նվիրվեց Հորը, կյանքը բերեց: Նա քանդեց յոթ կնիքներով կնքված գիրքը, որը մարդկության փրկությունն ու հավիտենական կյանքն է:

5. Մարդու մեջ համատեղված են երկու սերմեր. հոգու մեջ՝ բարու և կյանքի ցանկությունը, իսկ մարմնի մեջ՝ մեղքի ցանկությունը, որը մահվան է տանում: Եվ այս երկու ցանկությունների միջև որոշիչը պետք է Աստծու վախը լինի, որպեսզի մար-

դուն չարից պահի ու բարուն մղի:

Կյանքի ծառը Քրիստոսն է, Ով բերեց Ավետարանը, որ երկինք տանող բաց դուռ է: Մահվան ծառը սատանան է, որը մարդուն մեղքի է մղում, իսկ մեղքը բաց դուռ է դեպի դժոխք և մահ: Ո՞ր ծառի պտղից ես դու ուտում և դեպի ո՞ր դուռն եմ ուղղված քո քայլերը: Աստծուն հնազանդվելը կյանք է տալիս, իսկ անհնազանդությունը Աստծուց հեռացնում ու մահվան է տանում:

Այսպիսով, չարից մի՛ հաղթվիր, այլ չարին բարիով հաղթիր: Այնպես, ինչպես լույսի ու խավարի միջև ոչ մի ընդհանուր բան չկա, այդպես էլ քրիստոնյան ոչ մի ընդհանուր բան չպետք է ունենա մեղքի հետ: Եթե Աստծու մարդ ես, ապա հանգցրո՛ւ չարի կրակը, մեղքի նկատմամբ ցանկությունների ու ցանկասիրության կրակը, քանի դեռ այն չի բոցավառվել, այլապես այն կայրի քո մեջ ամեն բարի բան, դու կմերկանաս, ինչպես Ադամն ու Եվան, կզրկվես Սուրբ Աստծու հետ հաղորդակցվելու իրավունքից և քեզ կտեսնես Աստծու Արքայությունից վտարված: Գրված է. «Փախի՛ր մեղքից, ինչպես օձի երեսից»: Սուրբ Հոգին բացում է. «Մեղքը վառվում է ինչպես կրակը, բայց դու մեղքին մի՛ դիպչիր»:

ՀԱՂԹՈՂ ՆԵՐԸ

Միրելինե՛ր, Հայտնության գրքի 12.11-ում ասվում է. «*Եւ նրանք հաղթեցին նրան Գառնուկի արյամբ ու իրենց վկայության խօսքով. և իրենց կյանքը չսիրեցին մինչև մահ*»: Եկե՛ք ուշադրություն դարձնենք այս տեքստի ամեն մի բառին. առաջին՝ «նրանք», երկրորդ՝ «հաղթեցին», երրորդ՝ «նրա»: Նրանք հաղթեցին նրան: Ո՞վ էր պատերազմում և ո՞ւմ հետ: Այդ ովքե՞ր են նրանք և ո՞ւմ հետ են պատերազմում: Նախորդ խոսքից՝ Հայտն. 12.10-ից հասկանում ենք, որ խոսքը վերաբերում է զրպարտողին, որ չարախոսում էր եղբայրների դեմ: Եվ այդ մեկը սատանան էր, վիշապը:

Եվ այսպես, պատերազմող կողմերից մեկը սատանան էր: Իսկ ո՞ւմ հետ էր նա պատերազմում: Շարունակության մեջ գրված է՝ մեր եղբայրների դեմ չար խոսողը: Այս տեքստից պարզ հասկանալի է, որ այս հոգևոր պատերազմում հակառակորդ կողմերից մեկը մեր եղբայրներն են, մյուսը՝ սատանան: Ուշադրություն դարձրեք, թե ո՞վ ո՞ւմ հաղթեց: Ոչ թե չարը հաղթեց եղբայրներին, այլ մեր եղբայրները՝ չարին: Հայտնության 12.11 խոսքում մենք մոռից կարդում ենք, որ նրանք՝ մեր եղբայրները, հաղթեցին նրան՝ սատանային: Ի՞նչ միջոցով դա նրանց հաջողվեց: Այստեղ նշվում է

երեք միջոց, որոնք օգտագործել էին հաղթողները: Գրված է՝ Գառնուկի Արյունով՝ առաջին, և վկայության Խոսքով՝ երկրորդ: Երրորդ միջոցին կանոնադաշտնանք հետագայում:

Եվ մենք տալիս ենք հետևյալ հարցը. «Ասացե՛ք, իսկ Հիսուս Բրիստոսի արյունն ինչի՞՞ նկատմամբ է գործում և ինչի՞՞ նկատմամբ է կարողանում օգնել մարդուն: Հիսուս Բրիստոսի արյունն Աստծու կողմից մեզ տրված միջոց է՝ մեր բոլորի մեղքերի քավության համար:

Մեզնից յուրաքանչյուրի անցյալում կան արարքներ, ասված խոսքեր, արված գործեր, որոնք Աստծու առաջ մեղքեր ու սխալներ են: Կարևոր է հասկանալ, որ սատանան օգտագործում է անցյալում գործած մեր մեղքերը, որպեսզի մենք հուսահատվենք ու չկարողանանք մոտենալ Աստծուն: Այս կերպով նա կարող է պարտության մատնել քրիստոնյային ու զրկել նրան հաղթանակից:

Հետևի գրքի 7-րդ գլխում կարդում ենք, որ Իսրայելի ժողովուրդը Հորդանան գետն անցնելուց հետո շատ հեշտ և մույնիսկ առանց որևէ մի ջանքի հաղթանակ տարավ Երիքով քաղաքի նկատմամբ: Եվ այդ մեծ հաղթանակի համար լինելով մեծ ցնծության, մեծ ուրախության մեջ՝

Թուրք., 2013թ., № 7 (47)

մտածում էին, թե ինչպես գրավեն հաջորդ քաղաքը: Հաջորդ քաղաքը փոքր էր, անունն էր Գայի: Նրանք ընդունեցին հետևյալ որոշումը. բոլոր զինվորներին պատերազմի տանելու կարիք չկա, քանի որ մի փոքր զորքը բավարար է հաղթելու համար: Հետոի գրքի 7.4-ում կարդում ենք. «Ուստի ժողովրդից երեք հազարի չափ մարդ գնաց այնպեղ, բայց Գայիի մարդկանց առջևից փախան»: Երեք հազար մարդ գնացին պատերազմելու Գայի քաղաքի դեմ, սակայն այդ պատերազմը նրանց համար ոչ թե հաղթանակ էր, այլ պարտություն: Երեք հազար իսրայելցի զինվորներ փախան Գայիի բնակիչներից, որոնք հետապնդում էին իսրայելցի զինվորներին:

Այժմ եկեք վերլուծենք. Հեսուն՝ Իսրայելի ժողովրդի առաջնորդը, ի՞նչ լուծում կառաջարկեր ստեղծված խնդրի համար: Երեք հազար մարդ գնացին և Գայի քաղաքը գրավել չկարողացան: Ի՞նչ միտք կարող էր առաջանալ Հեսուի գլխում: Ինձ թվում է՝ ամենահասարակ որոշումը հետևյալն է. եթե երեք հազար մարդ չկարողացան Գայի քաղաքը գրավել, կուղարկենք հինգ հազարին, տասը հազարին, քսանհինգ հազարին: Այսինքն՝ կավելացնենք զինվորների քանակը, և Գայի քաղաքը մերը կլինի: Սակայն, եթե մենք ուշադրություն դարձնենք Հեսուի գործողություններին, ապա հաճելիորեն կգարմա-

նանք, որ Հեսուն Գային գրավելու համար չշատացրեց զինվորների քանակը: Նա սկսեց պատռել իր հագուստները, երեսնիվայր ընկավ գետնին և սկսեց պատասխանը փնտրել Աստծուց: Եվ ահա թե ինչ պատասխանեց նրան Աստված: Հեսու 7.11-ում կարդում ենք այն պատասխանը, որը Հեսուին ուղարկեց Աստված. «Իսրայելը մեղք գործեց, նրանք ուրմահարեցին Իմ ուխտը, որ հրամայել էի նրանց, քանի որ նզովված բան վերցրին, գողություն արեցին, սուր խոսեցին և դրեցին իրենց սպրանքների մեջ»: Ուզում եմ ուշադրություն դարձնենք մեր կարդացած շատ պարզ ու հասկանալի խոսքերին: Իսրայել ժաղավորողը պրոբլեմ ուներ. այդ պահին նրանք չհաղթեցին, այլ պարտվեցին: Իսկ այժմ ուշադիր լինենք. պարտությունը գոյություն ունի այսօր, իսկ այդ պարտության պատճառը գտնվում է անցյալում: Եվ Աստված Հեսուին ասում է, որ ժողովուրդը մեղք է գործել և պիտի պատժվի: Մեղք գործելու և պարտության արանքում ընկած ժամանակահատվածը գուցե մի քանի օր էր կամ մի շաբաթ, բայց Իսրայելը մեղանչել էր երեկ, իսկ պարտությունը կրեց այսօր: Այժմ ուշադրություն. իսկ ի՞նչ է պետք անել, որպեսզի այսօրվա պարտության փոխարեն Աստծու ժողովրդի կյանքում հաղթություն գա Աստծու ձեռքերից: Դրա համար

պետք է հեռացնել պատճառը, որն Աստծու ժողովրդին գրկել է հաղթանակից: Այդ պատճառը գտնվում էր անցյալում, թեկուզև այն տեղի էր ունեցել մեկ շաբաթ կամ մի քանի օր առաջ:

Միտելի՛ բարեկամներ, միջոցներից մեկը, որից կարող ենք մենք օգտվել, և որի շնորհիվ Աստծու հաղթությունը կգա մեր կյանքում, Հիսուս Քրիստոսի արյունն է: Ինչի՞ նկատմամբ է այդ միջոցը մեզ օգնում: Ի՞նչ կա մեր անցյալում, որը կարող է մեզ գրկել ներկա հաղթանակից: Այդ պատճառը մեղքն է՝ իր բոլոր ձևերով ու բոլոր դրսևորումներով:

Շատ հաճախ մարդիկ դառնում են սատանայի գերին, ինչպես կարթով բռնված ձուկը դառնում է ձկնորսի գերին: Գերի լինելով սատանային՝ մարդը կատարում է նրա կամքը: Սատանան նրանցից միայն պահանջում է և ստիպում է կատարել իր կամքը:

Մի մարդ կար, որ ուներ մեծ հողակտոր, մեծ տուն, և իր տան համար աշխատողներ: Այդ աշխատողների մեջ կար փոքրիկ, 7-8 տարեկան մի տղա: Այդ տղայի աշխատանքը ծառերն ու քփերը կտրատելն ու մոլախտերը մաքրելն էր: Մի անգամ տղան, ավարտելով իր բոլոր պարտականությունները, սկսում է իր համար մի զբաղմունք փնտրել: Տնից քիչ հեռու մի ջրամբար կար: Եվ տղան սկսում է ընտրել հարթ քարեր ու փորձում է

այդ քարերն այնպես շարտել, որ ինչքան հնարավոր է շատ ցատկեր անեն ջրի վրայով: Եվ ահա, նա շարտում է հերթական քարը, որը մի քանի ցատկ անելով կաչում է տանտիրոջ բաղի գլխին: Բաղն անմիջապես սատկում է: Տղան նայում է աջ ու ձախ և տեսնելով, որ ոչ ոք չտեսավ, բաղին ջրից հանում է ու մոտակայքում թաղում:

Նրա աշխատանքային ժամը վերջանում է, և նա պատրաստվում է տուն գնալ: Հենց այդ պահին տնից դուրս է գալիս խոհարարը և տղային կանչում է իր մոտ: Տղան, չիմանալով, թե ինչ է իրենից ուզում խոհարարը, մոտենում է նրան: Խոհարարն ասում է. «Արի խոհանոց և լվա կեղտոտ թավաները»: Տղան պատասխանում է. «Դա իմ պարտականությունների մեջ չի մտնում»: Այդ ժամանակ խոհարարը կամացույց ասում է տղային. «Իսկ բա՞ղը»: Տղան հասկանում է, որ

Երեխա, 2013թ., №7 (47)

խոհարարը գիտի բաղի մասին, և եթե ինքը չլվանա թավաները, ապա նա ամեն ինչ կասի տանտիրոջը: Եվ տղան դժկամությամբ ու տառապելով լվանում է բոլոր թավաները՝ հասկանալով, որ մի սխալի պատճառով ինքը դարձել է խոհարարի գերին: Նա մտածում էր, թե այդ կերպ կհարթի խնդիրը, և ամեն բան կվերջանա, սակայն եկավ հաջորդ օրը, և երբ տղան ավարտել էր իր բոլոր գործերն ու պատրաստվում էր տուն գնալ, հանկարծ նորից հայտնվում է խոհարարը և տղային կանչում է հատակը լվանալու: Տղան հրաժարվում է, ինչին խոհարարը պատասխանում է. «Իսկ բա՞ղը»: Եվ այդպես մեկ օր, երկու օր, երեք օր: Նա կարծես տաժանավայրում լիներ: Տղան գերի էր դարձել խոհարարին ու կատարում էր նրա կամքը: Եվ ահա, մի գեղեցիկ օր նա հավաքում է իր բոլոր ուժերը և ասում. «Այս խոհարարն ինձ կտանջի իմ ամբողջ կյանքի ընթացքում: Ավելի լավ է ես գնամ տանտիրոջ մոտ և ամեն բան խոստովանեմ»: Այդպես էլ անում է: Նա արցունքն աչքերին պատմում է տանտիրոջը, թե ինչպես է ինքը քարը շարտելիս հարվածել բաղի գլխին և սատկեցրել նրան: Տանտերը հարցնում է. «Չէ՞ որ դու դա հատուկ չես արել»: Տղան պատասխանում է. «Ոչ»,

որից հետո տանտիրոջից լսում է հետևյալ խոսքերը. «Ես քեզ ներում եմ»:

Երջանիկ տղան վազում է իր աշխատանքը շարունակելու, և երբ օրվա վերջում ցանկանում է տուն գնալ, խոհարարը տան անկյունում նորից սպասում է իր գոհին: Սակայն այս անգամ, երբ նա ձեռքով նորից կանչում է տղային, տղան չի տխրում, նա հանգիստ ժպտում է: Եվ երբ խոհարարը նրան ասում է. «Իսկ բա՞ղը», նա պատասխանում է. «Պատմիր բաղի մասին ում ուզում ես, տանտերը ինձ ամեն ինչ ներել է»:

Եղբայրներ և քույրեր, նմանատիպ թակարդներ կյանքում շատ հաճախ են հանդիպում: Մարդը ցանկանում է գլուխը բարձրացնել, իսկ թշնամին մույն վայրկյանին հայտնվում է՝ իսկ այս մե՞ղքը, իսկ այս ասված խո՞սքը, իսկ այս արա՞րքը, այսինքն՝ մեզ հիշեցնում է անցյալում կատարած մեղքերը: Եվ շատերին սատանան բռնել է որպես գերի և խոհարարի պես ստիպում է աշխատացնել՝ հատակը լվանալ, թավաները լվանալ և այլն:

Սիրելիներ, Աստված մեզ միջոց է շնորհել սատանային հաղթելու համար: Եվ այդ միջոցով մենք կարող ենք արդարացվել, ներվել ու ապրել Աստծու ազատության մեջ: Փառք Տիրոջը:

(շարունակելի)

**Իգոր Ազանով
Էրեգ, Բելառուս**

ՄԱՐԳՈՒ ԼԵՋՎԻ ՄԱՍԻՆ

Լեզուն էլ մի կրակ է՝ անհրաժեշտան մի աշխարհ: Լեզուն այնպես է դրված մեր անդամների շարքում, որ ամբողջ մարմինն է ապականում և կրակով վառում է մեր գերության ընթացքը. ու ինքը գեհենի կրակով է բռնկված:

Հակոբոս 3.6

Մարդու խոսքը բնորոշում է նրա հոգևոր հասունության աստիճանը: Աստծո Խոսքն ասում է. «Եթե մեկը խոսքով հանգանք չընե՝ անիկա կատարյալ մարդ է»: Առակաց 12.18-ում կարդում ենք. «Մարդիկ կան, որոնք իրենց չափախառնությունը սուրի պես կը խոցոտեն. բայց իմաստուններուն լեզուն բժշկութիւն է»: Որքան շատ բան է կախված մարդու լեզվից, որ կարող է մի կողմից սրի պես խոցոտել մարդու սիրտը, իսկ մյուս կողմից՝ կատարել բժշկություն: Պողոս առաքյալը մեզ ասում է. «Երբեք ձեր բերանից ապականող խոսակցություն դուրս չգա, այլ ինչ շինության համար բարի ու պիտանի է, որպեսզի խոդաներին շնորհով լցնի» (Եփես.4.29): Ապականյալ խոսքերով մենք տրամեցնում ենք Սուրբ Հոգուն: Որքան կարևոր է, որ քրիստոնյան կարողանա սանձել իր լեզուն: Այդ դեպքում նա կատարյալ մարդ կլինի: Ընտանեկան վեճերը շատ հաճախ լեզվի անսանձ լինելուց են բխում: Կան ընտանիքներ, որ ամուսնալուծվել են անսանձ լեզվի պատճառով, քանի որ հաճախ կինը լեզվով սրի պես խոցել է ամուսնու սիրտը, վիրավորել ամուսնուն, և ամուսինն էլ, չդիմանալով կնոջ ան-

սանձ լեզվին, բաժանվել է նրանից:

Հաղորդակցվելով մարդու հետ՝ կարելի է իմանալ նրա հոգևոր հասունության մասին: Հակոբոսը հիշեցնում է, որ նա, ով չի սանձում իր լեզուն, չի կարող բարեպաշտ լինել:

Անսանձ լեզուն ապականում է ամբողջ մարմինը և կրակի մատնում կյանքը, քանի որ ինքը ևս «դժոխքից՝ հավիտենական կրակից է բռնկվում»: Լեզուն երբեք չի հոգնում: Անգուստ լեզուն մման է վառած լուցկու, որը ոչնչացնում է անտառների բազմաթիվ հեկտարներ կամ էլ մման է անսանձ գեղեցիկ ձիու, որի ընթացքը հնարավոր չէ հսկել:

Լեզվի սանձը հեղությունն ու ժուժկալությունն են: Հակոբոսը զգուշացնում է, որ միևնույն շուրթերից անեծք և օրհնություն չպետք է դուրս գա: Պողոսն ասում է. «Չարին տեղ մի՛ տվեք», քանի որ շատ հաճախ չարը մարդու մեջ տեղ է գտնում լեզվի միջոցով:

Քրիստոնյան Քրիստոսի նամակն է. հանդարտությունը, ծանրաբարո կեցվածքը, ինքնատիրապետումը, զսպկածությունը պիտի վկայեն նրա քրիստոնյա լինելու մասին: Դա հնարավոր է լեզուն սանձելու դեպքում:

Թեթև, 2013թ., ԾՆԴ (47)

ԹՈՎ ԱՐԵՎԷ ՄԱՅՐ ՉՄՏՆԻ ՔՈ ԲԱՐԿՈՒԹՅԱՆ ՎՐԱ

Ի մ ծնողները հավատացյալներ էին: Նրանք երկուսն էլ ծեր էին: Հայրս եկեղեցու ծառայող էր: Մի անգամ երեկոյան մեքենան խափանվում է, և նա երկար ժամանակ այն վերանորոգում է, քանի որ առավոտյան երկար ճանապարհի պետք է գնար:

Հայրս տուն է վերադառնում հոգնած, սառած, կեղտոտ հագուստներով, և մայրս սկսում է նրան հանդիմանել. «Ի՞նչ է, եկեղեցում չկայի՞նք երիտասարդներ, որ մեքենան վերանորոգեին, և դու այս ձմռան ցրտին չմտնեիր մեքենայի տակ»:

Նրանք վիճում են և վիրավորում միմյանց: Քնելու են պառկում միմյանց հետ չհաշտված:

Առավոտյան վաղ մայրս արթնանում է և սկսում է զբաղվել տնային գործերով: Հանկարծ նա լսում է, որ ինչ-որ տարօրինակ հևոց է գալիս հորս անկողնու մոտից: Նա վազում է և տեսնում, որ հայրս ամբողջությամբ սառել է, միայն շուրթերն են շարժվում, կարծես ինչ-որ բան է ուզում ասել: Մայրս ընկնում է ծնկների վրա: Նա լաց է լինում և Աստծուն աղերսում է. «Աստված իմ, ողորմություն արա: Մի վերցրու նրան

հիմա: Վերադարձրո՛ւ նրա կյանքը թեկուզ մեկ րոպեով, որպեսզի մենք հաշտվենք»:

Հանկարծ հայրս շարժվում է, այտերը վարդագույնում են, նա բարձրանում է անկողնուց և ձեռքը մեկնում կնոջը. «Ների՛ր ինձ, քանկազինս...»: Նրանք գրկախառնվում են և միասին լաց լինում: Հայրս հենվում է բարձին ու մի ակնթարթում մահանում:

...Երբ նա երեկոյան պառկում էր քնելու, բնականաբար չէր մտածում, որ դա իր կյանքի վերջին գիշերն է: Ինչ լավ է, որ մայրս մոռացավ վիրավորանքը և կարողացավ աղոթել նրա համար:

Ո՞՞Պ Է ՄԵՂԱՎՈՐ

Կողք-կողքի ապրում էին երկու հարևաններ. մեկը՝ հավատացյալ, մյուսը՝ անհավատ:

Անհավատ զույգը շարունակ կռվում էր, իսկ հոգևորները միշտ լուռ էին և իրար հասկանում էին:

Անհավատ ընտանիքի կիցն ամուսնուն ասում է.

- Գնա նրանց տուն և տե՛ս, թե ինչ են անում, որ իրենց մոտ ամեն ինչ միշտ լավ է:

Ամուսինը գնում է, թաքնվում մի հարմար վայրում և սկսում հետևել նրանց: Տեսնում է, որ հարևանի կինը լվանում է հատակը, բայց հանկարծ ինչ-որ բան շեղում է նրա ուշադրությունը, և նա գործը կիսատ է թողնում ու վազում է խոհանոց: Այդ պահին ներս է մտնում նրա ամուսինը և, չնկատելով ջրով լի դույրը, ոտքով դիպչում է դույլին: Դույլը շրջվում է, ջուրը թափվում է սենյակում:

Այդ պահին գալիս է կինը և ամուսնուց ներողություն խնդրում՝ ասելով.

- Ների՛ր, թանկագինս, ես էի մեղավոր, դույլը հարմար տեղում չէի թողել...

Ամուսինն առարկում է.

- Ո՛չ, դու ինձ ների՛ր, ես ուշադիր չէի ու չնկատեցի դույլը...

Թաքնված հարևանը շատ է զարմանում և վերադառնում է տուն: Տանը կինը հարցնում է.

- Դե ինչ, հետևեցի՞ր նրանց:

Ամուսինը պատասխանում է.

- Այո:

Կինը հարցնում է մանրամասները, թե ինչպես են նրանք ապրում:

Ամուսինը փորձում է ավելի պարզաբանել.

- Հասկանո՞ւմ ես, մեր ընտանիքում բոլորը ճիշտ են, իսկ նրանց ընտանիքում բոլորը մեղավոր են:

Թե անարատ դու միշտ փայլես,

Անմահություն պսակ կառնես:

Եղբայ՛ր, եղիր կյանքում անբիծ,

Հեռու մնա ամեն մեղքից:

Անկաշառ է Հոգին մաքուր,

Հանջ ջինջ երկինք՝ անբիծ լազուր:

Մաքուր Հոգով, արդար խոսի՛ր,

Անմեղսունակ վարքին փարվի՛ր:

Թե անիծող լեզվին հարես,

Ներադ օձի թույն կլցնես:

Նենդությունն ատի՛ր, եղբայր,

Այդ չարիքն է չարություն մայր:

Կորյուն եղվարդեցի

Թուխ, 2013թ., ԾՆԴ (47)

Անօրենության խորհուրդը՝ գործողության մեջ

Երբ աշակերտները Հիսուսին հարցրին, թե երբ պետք է լինի Նրա գալուստը, և աշխարհի վերջի նշանն ինչ պիտի լինի, Հիսուս նրանց պատասխանեց. «*Ձուշացե՛ք, որ ոչ մեկը չհաքի ձեզ, որովհետև շարերը պիտի գան իմ անունով... և շարերին մոլորեցնեն*» (Մատթեոս 24, 4, 11):

Սիրելիներ, քսաներորդ դարն իր հետ հավատի դեմ ապստամբություն բերեց: Այս մասին Պողոս առաքյալն ասում է թեսաղոնիկեցիներին. «*Չըլա, որ մեկը ձեզի խաբե կերպով մը. վասն զի այն օրը պիտի չգա, եթե ապստամբությունը առաջ չգա եւ հայրնվի մեղաց մարդը՝ կորսության որդին*» (Բ Թես. 2.3): Պետրոս Առաքյալը կրկնում է. «*Բայց նախ ասկա գիտցեք, որ վերջին օրերը ծաղր ընողներ պիտի գան*» (Բ Պետր. 3.3):

Եվ Հուդա առաքյալը հաստատում է. «*Բայց դուք, սիրելիներ, հիշեցեք այն խոսքերը, որոնք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին առաքեալներէն նախապես խոսուեցան, որոնք ձեզի կսեին, թէ վերջին ժամանակը ծաղր ընողներ պիտի գան... շնչավորներ են, որոնք Հոգին չունին*» (Հուդա 17-19):

Քսաներորդ դարի հակաաստվածությունից ծնվեց մատերիալիստա-

կան տեսությունը, որը կտրականապես հայտարարեց, թե Աստված չկա, գրավեց մեծ բազմության մտքերը, զրկեց նրանց Աստծուն փնտրելու և աստվածաճանաչության մտքից:

Չարգացման մատերիալիստական տեսությունը մերժում է Աստծուն որպես Ստեղծողի: Մատերիան հայտարարվեց սկզբնական: Այսպես կոչված «Էվոլյուցիայի» տեսության համաձայն ժամանակն ու պատահականությունը բարձրացվում են բարձրագույն բանականության աստիճանի, որոնց շնորհիվ միաբնից օրգանիզմը զարգացման ճանապարհով հասել է մարդկային բանականության:

Պողոս առաքյալը ասում է կորնթացիներին. «*Որոնց մեջ այս աշխարհի ասարվածը անհավարներուն մտքերը կուրցուց*» (Բ Կորնթ. 4.4) և շարունակում է հռոմեացիներին ուղղված թղթում «*Քանզի Աստծո բարկութիւնը երկինքէն կհայրնվի մարդկանց բոլոր ամբարշտութեանը և անիրավութեանը վրայ*» (Հռոմ. 1.18):

Քրիստոսին մերժող մարդկանց համար ներում չկա... «*Վասն զի, ինչ որ Աստծո մասին պետք է գիտնալ, իրենց մեջ հայրնի է, որովհետեւ*

Յուլիս, 2013թ., №7 (47)

Աստված անոնց հայտնեց... Քանզի աներեւոյք բաները աշխարհի սկզբէն ստեղծվածներովը կիմացվին, կրեանվին, այսինքն իր մշտնջենավոր զորութիւնը ու աստվածութիւնը, որպէս զի անպարասխանի մնան» (Հռոմ. 1.18:20):

Աթեիզմը պղծեց մարդկանց բանականությունն ու խղճատանքը և Աստծու դեմ հայհոյություն ծնեց: Ամեն սրբություն օտարվեց: Հիմա սատանան մարդկանց բերանով հայհոյում է Աստծուն ու Բրիստոսին:

Մարդկանց շրթունքների պղծությունն ու Աստծու դեմ հայհոյությունը Աստծու վախ չունեցող մարդկանց համար ժանտախտի նման դարձել է գլոբալ համաճարակ: Աթեիզմի փոխարեն գալիս են չար ժամանակները տարբեր մոլորությունների և կեղծ ուսմունքների, որոնք մարդկանց պահում են խաբված վիճակում: «Վասն զի սուր քրիստոսներ և սուր ու սուր մարգարեներ պիտի ելնեն, ու մեծ նշաններ ու հրաշքներ պիտի ցուցնեն, որ եթէ կարելի է՝ ընտրեալներն ալ մոլորեցնեն» (Մատթ. 24.24):

Եսայի մարգարեն ասում է. «Այն օրը Տեղը Իր ամրակուռ, մեծ ու զորավոր սուրովը պիտի պարծն լեւիաթանը, փախչող օձը, այսինքն այն Լեւիթանը՝ գալարվող օձը ու ծովում մեջ եղող վիշապը պիտի մեռնեն» (Եսայիա 27.1):

Անօրենության խորհուրդը ավելի

ու ավելի է ներգործում մարդկանց բանականության վրա. ջնջելով հավատը Աստծու նկատմամբ և «ծուռումուռ» դարձնելով՝ մարդկանց տանում է կեղծ պաշտամունքի: Ինչպես ասում է Պողոս առաքյալը. «Եւ զարմանք մը չէ, վասնզի ինք սատանա ալ լուսո հրեշտակի կերպարանք կառնեն» (Բ Կորնթ. 11.14):

Սիրելիներ, այսօր բոլորիս համար պարզ է, որ Քրիստոսի գալուստը շատ մոտ է, ուստի, ինչպես ասում է Պետրոս առաքյալը *Ս Պեպր. 4.7*-ում, «մոյրեցել է ամեն ինչի վախճանը. ուստի զգաստ եղեք և աղոթքի մեջ արթուն մնացեք»: Ուրեմն եկեք չխախտվեցեք նեղությունների մեջ, չշեղվեցեք մոլորություններից, այլ հաստատ մնանք հավատքի մեջ՝ իմանալով, որ շատ նեղություններով պետք է մեզի Աստծու Թագավորությունը մտնել:

Ասում են, թե իժը թովիչին չլսելու համար մի ականջը հպում է հողին, իսկ մյուս ականջը՝ պոչով փակում է: Հողը, այսինքն՝ երկրավոր եւ անցավոր բարիքները, եւ պոչը, այսինքն՝ երկար ապրելու հույսը, խլացնում են շատ մարդկանց, որպեսզի Աստծու ձայնը չլսեն: Վա՛յ նրանց, որ փակում են իրենց ականջները եւ չեն ցանկանում լսել Աստծու կանչը:

Երեւան, 2013թ., ՕՆԴ (47)

Երախտագետ արծիվը

Ամերիկայում մի մարդ անտառում շրջելիս հանկարծ թռչունի ողբագին ճչոց է լսում: Երբ ձայնին է մոտենում, տեսնում է թևը կտրած մի արծիվ, որ չէր կարողանում ազատորեն շարժվել: Մարդն արծիվին տուն է տանում, խնամում ու կերակրում է նրան: Թռչունն առողջանում է և սկսում է թռչել. թռչում է լեռ ու ձոր և նորից իր տիրոջ մոտ է գալիս: Մի օր էլ գնում է ու չի վերադառնում: Անցնում են տարիներ, և մարդը մոռանում է իր արծիվին: Մի օր նա ցանկանում է իր մակույկով Նիագարա գետն անցնել, բայց քանի որ հոսանքն ուժեղ է լինում, չի կարողանում առաջ գնալ: Հասկանում է, որ շուտով, բարձր ջրվեժից ընկնելով, ջարդուվիշուր է լինելու: Հուսահատությունից ասես անզգայանում է: Երբ սթափվում է, տեսնում է, որ թրջված հագուստով պառկած է ավազի վրա,

իսկ մի մեծ արծիվ քիչ հեռու նստած իրեն է նայում: Որքան մեծ է լինում զարմանքը, երբ ճանաչում է, որ այդ մեծ թռչունն իր սիրելի արծիվն է: Մարդն ուրախ-ուրախ վեր է կենում ու նստում, և այդ ժամանակ արծիվը թռչում, գնում է:

Հասկանալի է, որ երբ մարդը բարձր ջրվեժից ցած

էր ընկնելու, Աստծու նախախնամությամբ արծիվն այդ կողմերում է լինում: Անշուշտ, թռչունը ճանաչում է իր մեծ բարերարին և հասկանում նաև նրան սպառնացող վտանգը: Դիշտ ժամանակն էր, որ իր երախտագիտությունը հայտնեք գործնականապես: Ուստի, նրան փրկելու համար, արագությամբ իջնում է, իր հզոր մագիլներով բռնում է իր տիրոջ հագուստից ու, վերցնելով նրան, մեղմորեն դնում է ավազի վրա:

Այս թռչունի նման Աստծու զավակներն էլ միշտ պետք է երախտագետ լինեն: Երախտագիտությունը մեծ շնորհք է հավատացյալի կյանքում: Ապերախտությունը հատուկ է միայն չար մարդկանց, որոնք կարող են անտեսել անգամ իրենց հարազատներին:

«Քրիստոս և Իր խաչը» գրքից

*Բարիին բարի հատուցելը մարդկային է,
Չարին չար հատուցելը անասնային է,
Բարիին չար հատուցելը դիվային է,
Չարին բարի հատուցելը աստվածային է:*

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Ես ապրում եմ Կոտայքի մարզի Պտղնի գյուղում: Առաջին անգամ Աստծու Խոսքը լսել եմ 2002թ., իմ ավագ քրոջից՝ Համիկից, որ եկեղեցու անդամ քույրիկ է: Թեև Խոսքը լսել էի, բայց շարունակում էի ապրել աշխարհի ունայն կյանքով, մեղքերի մեջ: Անձնական նախաձեռնությամբ մարզում էի դպրոցի աշակերտներին՝ սովորեցնելով «կարատե» մարզաձևը: Ես էլ նրանց հետ մարզվում էի, իսկ տանը փորձում էի ֆիզիկական աշխատանքով «մաշեցնել» (իմ կարծիքով) աջ թիակիս տակ գտնվող շոշափելի գոյացությունը, որն ինձ շատ էր անհանգստություն պատճառում, անդադար ցավում էր: Երեկոյան ժամերին կինս փորձում էր օգնել ինձ ու թեթևացնել տանջանքներս՝ մերսում էր մեջքս ու համոզում, որ գնանք բժշկական հետազոտման: Սակայն ես առարկում էի՝ ասելով, որ վախենում եմ, ավելի լավ է մնա ինչպես որ կա, ինչ ուզում է լինի: Այդ գոյացության մասին գիտեինք միայն ես ու կինս, ու ամեն անգամ այդ մասին գրուցելիս ես մերժում էի հետազոտման գնալու առաջարկը, և մեր միջև վեճ էր առաջանում:

Ամեն առավոտ, տնից դուրս գալուց առաջ ես նայում էի արեգակին ու դիմում էի Աստծուն՝ ասելով. «Տեր Աստված, շնորհակալ եմ, որ տվեցիր այս լույսը»: Հետաքրքիրն այն է, որ այդ ժամանակ ես չգիտեի, թե կարելի է Աստծուց ինչ-որ բան խնդրել, ու մտքովս էլ չէր անցնում ինձ անհանգստացնող գոյացության համար աղոթել:

Ցավերը շարունակվում էին, այդպես անցավ 5-6 տարի:

2008 թվականն էր: Մի գիշեր, երբ դարձյալ ցավից չէի կարողանում քնել ու անկողնուս մեջ պառկած մտորում էի, հանկարծ զգացի, թե ինչպես մի հզոր, բայց նուրբ ձեռք թափանցեց մարմնիս ցավող մասը, սահուն ձևով պոկեց գոյացությունն ու տարավ: Անավտոյան, երբ արթնացա, ուռուցքը չկար, միայն ուռուցքի տեղում թույլ անոթազարկ էի զգում, ինչպես լինում է թարմ վերքի ժամանակ:

Աստված կենդանի վիրահատություն էր կատարել, բայց ամենակարևորն այն է, որ ես ստացա ոչ միայն ֆիզիկական, այլ նաև հոգևոր բժշկություն: Թեև շուրջ վեց տարի ծանոթ էի Աստծու Խոսքին, բայց միայն այդ ժամանակ հասկացա, որ Աստված կենդանի է ու ողորմած և կարող է բժշկել նույնիսկ այն ժամանակ, երբ դեռ չեմք խնդրել դրա համար: Այդ օրվանից իմ հոգում դաջվեց Նրա սուրբ անունը. «Հիսուս Քրիստոս»:

Չորս ամիս ես այդ մասին ոչ ոքի չէի պատմում. չգիտեի, թե ինչպես վարվեմ: Նույնիսկ կնոջս չէի ասել, կարծում էի, թե չի կարելի ասել այդ մասին: Կինս զարմանում էր՝ տեսնելով, որ առաջվա նման ամեն օր չեմ խնդրում մեջքս մերսել: Չորս ամիս հետո միայն այդ մասին պատմեցի քրոջս, և նա ասաց, որ Տիրոջ կատարած հրաշքները պետք է ոչ թե թաքցնել, այլ վկայել, որպեսզի Տերը փառավորվի: Այդ օրվանից ես պատմում եմ Տիրոջ գործած հրաշքի մասին և համարձակ վկայում, որ Աստված կենդանի է ու ողորմած: Ամեն:

Արթուր Պողոսյան

Թուրք, 2013թ., ԾՆԴ (47)

Գ Ա Ն Ձ Ե Ր Ե Ր Կ Ն Ք Ո Ւ Մ

Հնդկաստանի Գունդաֆոր թագավորը ցանկացավ մի քանի պալատներ ունենալ իր երկրում: Այս պատճառով նա Ավան անունով մի հարուստ վաճառականի ուղարկեց Հրեաստան, որպեսզի պալատ շինելու համար մի վարպետ գտնի: Վաճառականի գնացած ժամանակ Բրիստոսը երևում է Թովմաս առաքյալին և ասում. «Այդ եկած մարդու հետ գնա՝ իր երկիրը և քարոզի՛ր այնտեղ Ավետարանը»: Մյուս օրն առաքյալը, տեսնելով Ավանին, ասաց, որ նրա ուզած վարպետն ինքն է, և նրա հետ Հրեաստան գնաց: Գունդաֆոր թագավորը վարպետին ցույց տվեց պալատների տեղը, շինության համար շատ ոսկի ու արծաթ տվեց, իսկ ինքը գնաց մի ուրիշ երկիր: Առաքյալն ստացած բոլոր փողերը բաժանեց աղքատներին և սկսեց Ավետարանը քարոզել:

Անցավ 2 տարի: Գունդաֆորն եկավ իր երկիրը և, մարդ ուղարկելով վարպետի մոտ, հարցրեց. «Շո՞ւտ կվերջացնես պալատների շինությունը»: Առաքյալը պատասխանեց. «Ամեն բան պատրաստ է, միայն առաստաղը

ծածկելն է մնում»: Թագավորն ուրախացավ և նորից ոսկի ուղարկեց, որպեսզի մնացածն էլ լրացնի: Թովմասն այդ փողերն էլ բաժանեց չքավոր ժողովրդին, որոնք ուրախությունից խոսք չէին գտնում նրան շնորհակալություն հայտնելու: Շուտով թագավորը լուր ստացավ, որ ինքը խաբված է: Նա իր մոտ կանչեց առաքյալին՝ նրան սարսափելի մահով ոչնչացնելու: Երբ առաքյալին բերեցին, թագավորը նրան հարցրեց.

- Շինե՞լ ես պալատներս:

- Շինել եմ,- պատասխանեց նա,- և ի՞նչ փառավոր պալատներ են:

- Որտե՞ղ ես շինել, ցո՛յց տուր, տեսնեմ,- ասաց թագավորը:

- Այդ պալատները դու այս կյանքում չես կարող տեսնել,- ասաց առաքյալը,- դու կտեսնես մյուս աշխարհի գնացած ժամանակդ և ուրախ-ուրախ կտեղափոխվես ու կբնակվես նրանց մեջ հավիտյան:

Թագավորը, այս անհասկանալի խոսքերը լսելով, կարծեց, թե նա ծաղրում է իրեն: Բարկացավ ու կատաղեց, բայց որովհետև չկարողացավ խելքի

գալ ու մտածել, թե ինչ անի այդ անամոք խաբեբային, հրամայեց, որ նրան ու Ավանին միառժամանակ բանտ նստեցնեն, մինչև որ նրանց համար մի չտեսնված տանջանք մտածի: Երբ ուշքի եկավ, վճռեց երկուսի կաշին էլ քերթել, մարմիններն էլ այրել: Ոչ ոք չէր համարձակվում մի խոսք ասել թագավորին. սարսափելի տանջանքից ազատվելու էլ ոչ մի հնար չկար: Բայց ինչը մարդու համար անկարելի է, Աստծու համար շատ հեշտ է, որտեղ մարդը հուսահատվում է՝ իր անգործությունը տեսնելով, այնտեղ Աստված Իր օգնությունն է հասցնում Իր կամքը կատարողներին:

- Այս ի՞նչ բերեցիր մեր գլխին, մենք կորած ենք,- ասում էր Ավանը բանտում:

- Մի՛ վախեցիր,- ասում էր նրան առաքյալը,- ես հույս ունեմ, որ մեզ ոչ մի վնաս չի լինի:

Նույն գիշերը թագավորի եղբայրն երազում տեսավ իր եղբոր պալատները, առավոտյան գնաց թագավորի մոտ և ասաց.

- Ես գիտեմ՝ դու ինձ այնքան ես սի-

րում, որ ինչ էլ խնդրեմ քեզանից, չես խնայի. տո՛ւր ինձ այն պալատները, որ շինել ես տվել երկնքում, իսկ դրա փոխարեն ստացի՛ր ինձանից իմ ամբողջ հարստությունը:

- Ի՞նչ պալատների մասին ես խոսում,- հարցրեց թագավորը:

Եղբայրը պատմեց իր երազը, և թագավորն ասաց.

- Ես քեզ չեմ կարող տալ այդ պալատները, բայց եթե դու էլ ես ցանկանում այդպիսի պալատներ ունենալ, մենք մի լավ վարպետ ունենք, նա քեզ համար էլ կշինի:

Այս ասելուց հետո թագավորն իսկույն ազատեց բանտարկյալներին, ինքն իր ոտքով գնաց նրանց մոտ, մինչև գետին գլուխ տվեց Թովմասին և խնդրեց նրան, որ ների իր անգիտության հանցանքը: Իսկ առաքյալը, շնորհակալություն հայտնելով Աստծուն իր գործի հաջողության համար, թագավորին ու նրա եղբորը քարոզեց Ավետարանը, մկրտեց նրանց և այսպիսով քրիստոնեությունը մտցրեց Հնդկաստանում:

Քրիստոնեական միսիոներական միության քարտուղարը մի անգամ այցելում է մի հավատացյալ վաճառականի և խնդրում է գումար տրամադրել Աստծու գործի համար: Վաճառականը 250 դոլարի չեկ է գրում: Միության քարտուղարը դեռ սենյակում է լինում, երբ վաճառականը մի հեռագիր է ստանում: Վաճառականը խիստ անհանգստանում է և ասում. «Հեռագրում ասվում է, որ իմ նավերից մեկը վթարի է ենթարկվել, և ամեն բան սուզվել է ջրի հատակը: Ես այժմ ձեզ համար պետք է մի նոր չեկ գրեմ»: Վաճառականն անմիջապես նոր չեկ է գրում և մեկնում քարտուղարին: Վերջինս շատ է զարմանում, երբ տեսնում է, որ 250-ի փոխարեն չեկի վրա գրված է 1000 դոլար:

- Դուք չե՞ք սխալվել,- հարցնում է վաճառականին:

- Ո՛չ, չեմ սխալվել,- պատասխանում է վաճառականը, որի աչքերը լի էին արցունքներով,- այս հեռագիրն ինձ լուր բերեց իմ Երկնային Հորից, որ ասում է. «Երկրի վրա գանձեր մի դիզեք, ձեր գանձերը երկնքում են»:

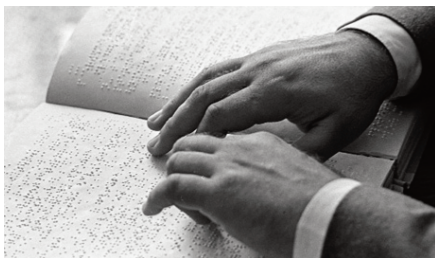
Թուլխա, 2013թ., ԾՄ 7 (47)

***
***

Ասվում է, որ աշխարհում մոտ 3 միլիոն կուլյր մարդ կա: Մի կուլյրի մասին պատմվում է, որ կուլրացել է շատ փոքր ժամանակ: Մայրը նրան տարել է բժշկի, եւ վերջինս ասել է, որ փոքրիկը հավիտյան կուլյր պիտի մնա: Մայրը գոչել է.

- Ո՛հ, զավակս, ո՞վ պիտի հոգս անի քեզ համար, երբ ես մեռնեմ:

Սակայն այս կուլյր տղան մեծացավ, Աստծու ծառա դարձավ եւ Սուրբ Գիրքը 12 լեզուներով ուղղուցիկ տառերով հրատարակելու արտոնություն ունեցավ, որպեսզի ամեն կուլյր կարողանա անձամբ կարդալ այն: Այս կուլյրը 3 միլիոն ունկնդիր ունեւ եւ Լոնդոնի երջանիկ մարդկանցից մեկն էր: Մարմնով կուլյր էր, բայց հոգով՝ ոչ: Այո, ավելի լավ է, որ մարդը լինի կուլյր ու չգնա դժոխք, քան երկու աչք ունենա ու դժոխք ընկնի:

***
***

Պատմում են, որ մի օր հայր Աբրահամը նստած էր իր վրանի մոտ, երբ նրան մոտեցավ մոտ 120 տարեկան մի մարդ: Աբրահամը, որ առանց հյուրի հաց չէր ուտում, օտարականին տեսնելով՝ ուրախ-ուրախ հրավիրեց իր վրանը: Օրը մթնել էր, վրանում Աբրահամի ծառաներն իրիկնահաց պատրաստեցին: Հացի նստելուց առաջ Աբրահամն սկսեց աղոթել: Հետո նայեց, տեսավ, որ հյուրը աղոթք չի անում: Աբրահամը, զարմանալով, հարցրեց.

- Եղբայր, ինչո՞ւ չես աղոթում:

Հյուրը պատասխանեց.

- Ես միայն կրակին եմ երկրպագում եւ ուրիշ Աստված չեմ ճանաչում:

Այս պատասխանի վրա Աբրահամը բարկացավ ու նրան դուրս հանեց վրանից: Այն ժամանակ Աստված ձայն տվեց. «Աբրահամ, ո՞ւր է օտարականը»: «Տեւ, ես նրան դուրս հանեցի իմ վրանից, որովհետեւ Քեզ չէր երկրպագում»: «Օրհնված,- ասաց Աստված,- այդ մարդն իր ամբողջ կյանքում ինձ անարգում, անպատվում էր, բայց ես նրան 100 տարուց ավելի համբերեցի, դու մի գիշեր չկարողացա՞ր համբերել»:

Որքան բարի ես, որքան զթառաւ,
Ողորմությունդ՝ առաւր ու առաւր
Դու առաւրորդին քաւիում ես վերից,
Թաւիում ես այդ Քո լուսե մաւրներից:

* * *

Բարության Աստված, մեզ Քո բարությամբ
Բարի դարչնու, որ լինենք բարի,
Թող որ մեր սրտում Սուրբ Հոգիդ բարի
Հորդահոս գեղի նման վարարի:

Մ.Սվարյան

Այնպես կուգեի, սիրելի՛ Փրկիչ,
Միրել Քեզ այնպես, ինչպես որ ԴՈՒ՛ ինչ,
Քեզ հեղ հին մարդս խաչը հանել, Տեր,
Ու Հոր կամքի մեջ ապրել առհասկէ:

Այնպես կուգեի, սիրելի՛ իմ ՀԱՅՐ,
Քո անհուն սիրո բնութքը գիրնալ
Ու սիրել Քեզ, ՀԱՅՐ, Հիսուսի նման,
Իմ ապրած կյանքով Քեզ փառաւորել:

Այնպես կուգեի, օրհնյա՛լ Սուրբ Հոգի,
Ընկղմվել հավելք Քո սուրբ սիրո մեջ,
Արժանանալ, Տեր, Քո պարգևներին,
Այնպես կուգեի հոգով ապրել...

Ն.Համբարձումյան

ՄԵՐ ՎՍՏԱՀՈՒԹՅԱՆ ՀԻՄՆ

Որովհետև համոզված եմ, որ ո՛չ մահը, ո՛չ կյանքը, ո՛չ հրեշտակները, և ո՛չ իշխանությունները, ո՛չ զորությունները, ո՛չ ներկա և ո՛չ էլ զալիք բաները, ո՛չ բարձրությունը, ո՛չ էլ մի ուրիշ արարած չի կարող մեզ բաժանել Աստծու սիրուց, որ մեր Տեր Հիսուս-Քրիստոսի մեջ է:

Հռոմ. 8.38-39

Օրհնյալ է այն մարդը, որ Տիրոջն է ապավինում, և Տերն է նրա հույսը: Նա անան կլինի մի ծառի, որ փնկված է ջրերի մոտ, իր արմարները կձգի գետի մոտ, և երբ փոքր հասնի՝ չի նկատի. նրա փերկները կանաչ կլինեն, երաշտ փարուց չի վախենա ու չի դադարի պտուղ փալուց:

Երեմիա 17.7-8

Քանի որ, ո՛վ Տեր, իմ հույսը Քեզ վրա է: Դու լսելու ես ինձ, ո՛վ իմ Տեր Աստված:

Սաղմոս 38.15

Ահա Տիրոջ աչքը Իրենից վախեցողների վրա է, ու նրանց վրա, ովքեր Իր ողորմությանն են հուսացել՝ նրանց անչը մահից փրկելու և սովի ժամանակ նրանց կենդանի պահելու համար: Մեր անչը ապաստում է Տիրոջը, Նա է մեր օգնությունն ու մեր վահանը: Քանի որ մեր սրտերը Նրանով են ուրախանալու, որովհետև Նրա սուրբ անվանը հուսացինք:

Սաղմոս 33.18-21